

Tanker i Bevægelse. Det var, som gennemlevede jeg i Erindringen hele mit Liv . . . ikke stykkevis og ufuldkomment . . . men som en stor, forklaret Helhed. Ligesom fra Tinden af et højt Taarn saae jeg ud over den Vej, jeg har traadt, — forstod med en Klarhed som aldrig før, hvorfor Guds Haand rørte mig, bød mig staa stille og se tilbage — ind i mig selv! . . . Ja, Gud har været mig god! Der gik jeg saa selvtillidsfuld, saa fuldkommen tryg i Bevidstheden om at vandre i Jesu Fodspor . . . og agtede ikke paa, at jeg fulgte dem i den fejle Retning, udad mod Timeligheden med alle dens Begæringer, Bekymringer og aldrig stillede Krav, i Stedet for indad mod den lille, lave og trange Hjertedør, som Kristus har aabnet for os med Ordet: Mit Rige er ikke af denne Verden!“

Han rejste sig op og saa over Havegærdet ud mod det flade Engdrag i Syd, hvor et Glimt af Sandinge Højskoles røde Mure skimtedes i det fjerne. Længe blev han staaende med oprejst Hoved, mens Fru Betty sad stille bøjet over sit Haandarbejde. Hun blev gerne imod sin Vilje grebet af Broderens Ord. Det var altid først bagefter, naar han var gaaet, at hans Tales sande Mening gik op for hende og skræmmede hende ved sin Uforsonlighed.

„Men du glemte, hvad du vilde fortælle om Mo'ers Bog,“ sagde hun, da Emanuel ikke fortsatte.

„Hvilket? . . . Naa Mo'ers Bog!“ sagde han tanke-spreddt og gav sig til at gaa frem og tilbage foran hende med Hænder og Stok bagpaa Ryggen. „Ja ser du, det var blot en lille Samling smaa, religiøse Fortællinger — intet andet. Den Fortælling, som Mo'er havde lagt Mærke ved, handlede om en from Mand i Jødeland, om hvem det berettedes, at han al sin Tid havde været Genstand for Venners og Naboers Spot paa Grund af sin inderlige Hengivelse i Herren. Trods sit Barneforhold til Gud havde han stadig lidt Skibbrud med Hensyn til sin timelige Velfærd; hans Børn og Hustru døde,